

клане през 1182 година, когато всички по-знатни латински семейства бяха избягали из най-близките на Визанс земи. По-късно семейството на Агнеса се върна^{ме} в родната Бургундия, а Агнеса остана в България.

Бърз като светкавица, Иоан изтича надолу, премина моста, спря задъхан пред севастовия дом. Похлопа на четвъртитата дървена порта и зачака блед и треперящ от възмущение. Вратата му отвори самц Ана. Двамата младежи застанаха един пред други смутени и замаяни. Иоан почти забрави за какво е пратен.

- Гдe e лeля ти? - пошпна свенливо момъкът, като чоплеше упорито с ръка някаква треска на вратата.

- На черква... и мама e c нея. Но сeга щe си дойдe. Ако искаш да почакаш... Влeз...

В това време Елена тихо подкачи разговор за това, което тежеше на сърцето ѝ.

- Много хубава дъщеря израсла у ватах Андрея. Виждал ли си я Иваница?

- Не. Но тогава пази Иоана да не ходи често там. Бъдещия български цар не може да се ожени за една бедна дъщеря на севаст, при това ~~и~~ от чужда кръв.

- Но тя не е чужда кръв, Ицо... Нали е дъщеря на ватаха. Единствената дъщеря на бургундката и севаста почина преди две години... - каза тихо и умолително царицата Елена, на която беше мъчно за сина ѝ. Тя знаеше вече отдавна за пламенното увлечение на младежа и се боеше да не би царят да е узнал за него.

- На Михаил, или не, некога роднината на Агнеса няма да стане българска царица. Няма какво повече да говорим за това.

Елена млькна и сведе тъжно глава.

Между това влезе един ^{мъж} ~~тъм~~олик човек с черни като въглен коси и въси. Той свали шапка и изтри запотеното си чело. Дрехите и ботушите му бяха потънали в прах.